

meget vel, at man dertil vil svare, at Thinget næppe i sin Midte rummer den tilstrækkelige Sagkundskab til at kunne behandle en saa stor Opgave; men naar man ser hen paa, hvorledes andre lovgivende Forsamlinger bruge et lignende Middel, vil man se, at det heller ikke er Meningen, at Sagkundskaben skal fuldt rummes i saadanne Kommissioner; de sidde nærmest som Rævningsretter, der skulle dømme og i dette Viemedtalde Sagkyndigheden fra begge Sider for sig. Man vil saa maasse sige, at Regjeringen vil forbyde sine Officerer, sine Sagkyndige, at møde for Kommissionen. Det vil for saa vidt være Regjeringens Sag, om den vil begaa ogsaa dette Brud paa Grundloven; men selv om det skulde finde Sted, findes der saa megen Sagkyndighed andre Steder, at det særdeles godt kan tjene til Modvægt mod den Stemning, der hidtil er kommen frem i Regjeringskommissioner, at faae et sagkyndigt Syn fra anden Side, og jeg tror, at man vil faae tilstrækkelig Sagkundskab til Kommissionen af Kræfter, som vil møde frivillig. Hvis det virkelig skulde vise sig, hvad jeg ikke kan vide, thi jeg taler jo kun paa mine egne Begne, at Thinget er stemt for at bruge det Middel, hvis Rigsdagen slutter saa tidlig, at Arbejdet ikke kan føres til Ende, til at arbejde videre til næste Samling, kan jeg ikke tro, at Regjeringen skulde ville lægge Hindringer i Veien for et saa godt og nyttigt Arbejde. Jeg henholder mig i saa Henseende til, hvad den ærede Krigsminister udtalte ved Forslagets Forelæggelse. Det vilde staa i Modstrid til Regjeringens Ønske om virkelig at faae en saglig Behandling, om man vilde hindre en saadan, naar det er klart for Alle, at der er en alvorlig Billie til at komme ind paa en Drøftelse af dette Spørgsmaal. Jeg nærer imidlertid desværre en stærk Tvivl om, at det er et alvorligt Ønske fra Regjeringens og dens Benner's Side at faae en saadan saglig Behandling, og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) har næret min Tvivl noget. Ijor, da jeg her i Thinget indbragte et Lovforslag om en parlamentarisk Kommission, der skulde gjøre det første lille Skridt i den Retning, skulde undersøge, om visse Forbindelser med, visse Tilnytninger til vore Naboer paa den anden Side af Sundet kunde være til Gavn og Styrke for vor Forsvarssag, og forudsat, at dette viste sig, skulde søge at faae disse Forbindelser, var det ærede Medlem aldeles utilbøielig til at være med til noget Saadant og tilraadede sine Benner at stemme imod mit Forslag, hvilket alligevel blev vedtaget,

men det var kommet saa sent frem, at der ikke var Tid til at føre Sagen til Ende. Jeg har derfor fremdeles Tvivl om Regjeringens og dens Benner's alvorlige Billie til at ville ind paa en saglig Forhandling, og om de ikke meget hellere ønske, at Folkethinget skal stille sig saaledes, at Regjeringen faar et Slags Skin til at sige: Der ser man, at de ville ingen Ting; saa maa vi handle paa egen Haand, og samtidig glæde sig derover, et Standpunkt, jeg ligeledes finder aldeles urigtigt og utilstedeligt, men som Regjeringen, der sætter Magten i Stedet for Retten, handler efter. Regjeringen har kun den ene Plan at sige med et Magtsprog dette Cne: Kunne vi ikke faae det gjennem en Rigsdagsbevilling, saa gjøre vi det uden den; det vil sige med andre Ord, naar vi ikke kunne gjøre det med Loven, gjøre vi det mod Loven. I Følge Grundlovens § 2 er nemlig den lovgivende Magt hos Kongen og Rigsdagen i Forening, og ethvert Besæftningsforetagende, hvad enten det sker ved Regjeringen ad provisorisk Veie eller det sker for private Penge, er en Krænkelse af Grundlovens § 2. Det er et Lovgivningsanliggende, her er Tale om, og denne Maade at handle paa er at føre den vigtigste Sag for vort Fædreland frem uden Lov, mod Loven.

Wagner: Det kan med nogen Ret siges, at der ikke er noget synderligt Nyt at sige om denne Sag. Det er sagt, at den er i den Grad uddebatteret, at der egentlig ikke kan være Tale om at se den fra noget nyt Synspunkt. Men det forekommer mig dog, at dette kun til Dels gjælder; det gjælder for Regjeringens og det gjælder for Høires Vedkommende, det gjælder derimod i langt mindre Grad for den ærede Opposition's Vedkommende. Det, vi stadig vente paa at høre, er, hvorledes tænker den ærede Opposition at ville forbyde at ville „værge“ vort Land, som saa Mange af dem synge om. Den er hidtil blevet os Svar skyldig paa dette Spørgsmaal. Jeg har hørt det gjort gjældende, at det var en aldeles urimelig Fordring, da det var utænkeligt, at en Opposition skulde kunne sige det, thi den savner Forudsætninger derfor, den har ikke den store Stab af Medarbejdere til sin Raadighed, som en Regjering har. Men jeg ser ikke rettere, end at det kan kun gjælde Detaillerne, medens det aldeles ikke kan gjælde, naar der er Tale om Afgjørelsen af Principspørgsmaal. Med Hensyn til Principerne maa man enten bøie sig for de Sagkyndiges Afgjørelse eller ogsaa selv danne sig en Ansættelse om et saa vigtigt Spørgsmaal. Det